VDU „Rasos“ gimnazijos 2012-2013 m. sporto pasiekimai

Šie mokslo metai išskirtiniai mūsų gimnazijai. Be daugybės olimpiadų ir konkursų laimėjimų, „Rasos“ moksleiviai gali pasidžiaugti ir pergalėmis sporto šakose. Būtent šiais metais jie iškovojo itin daug medalių Kauno miesto ir Lietuvos olimpiadose.

Visų pirma, apžvelgsiu pasiekimus krepšinio aikštelėje: Kauno miesto „Manijos“ čempionate S.Jakubauskienės treniruojama merginų rinktinė užėmė 2 vietą, Jaunių iki 1997m. rinktinė pateko tarp 8 (iš 28) stipriausių komandų Kauno m. mokinių olimpinio festivalio turnyre (treneris – G.Rolskis), T.Kentros vadovaujama ir komandos lyderio bei kapitono R.Verbicko vedama gimnazijos vaikinų rinktinė šiemet iškovojo daug svarbių pergalių: Kauno m. „Manija“ čempionatas – 1 vieta, Lietuvos „Manija“ čempionatas – 3 vieta, krepšinio turnyras Antano Smetonos taurei laimėti – 1 vieta, VDU Rektoriaus taurė – 1 vieta. Kitame sporto renginyje – Mokinių olimpiniame festivalyje „Rasos“ gimnazijos moksleiviai taip pat pateko tarp nugalėtojų: merginų rankinio ekipa, treniruojama G.Rakauskienės, – 1 vieta, lauko teniso dvejetų varžybose K.Visockytė (10kl.) bei D.Šabūnas (12kl.) Kaune liko antri, o Lietuvos čempionate iškovojo pirmąją vietą (treneris – G.Rolskis), taip pat šioje olimpiadoje R.Uvarovienė su merginų tinklinio komanda laimėjo bronzos medalius, o turnyre „Europos diena su kamuoliu“ pateko tarp 6 stipriausių (iš 14).

Taigi sveikiname visus gimnazijos sportininkus, linkime gerų atostogų ir dar daugiau pergalių kitais metais.

Jonas Gvazdaitis 3A

Leidybinė grupė: Aušra Rakutytė, Eliza Jonauskytė, Gabija Duobaitė, Indrė Sasnauskaitė, Simonas Valaiša, Miglė Naujokaitė, Greta Jorudaitė, Jonas Gvazdaitis, Rokas Navickas, Rokas Lukošaitis.
Teksto redaktorė: Laimutė Žukauskienė.
Redaktorė: Evelina Krol.

Pelėdžiukas

Gabių vaikų klubo laikraštis

Šiame numeryje:

- Metų klasės rinkimai
- Jaunųjų kūrėjų puslapis
- Gimnaziją garsinantys mokiniai
- Prezidento ataskaita
- Projektas „Iš namų į namus“
- Šių metų gimnazijos sporto pasiekimai

Metų klasė

Šių mokslo metų gegužės 9d. jau trečią kartą buvo išrinkta „Geriausia metų klasė“. Tai neeilinis renginys, į kurį yra įtraukiama beveik visa mokykla. Vieninteliai jame nedalyvauja dvyliktokai dėl artėjančių egzaminų ir stojimų į universitetus. Visos kitos klasės visus metus stengiasi tvarkingai nešioti mokyklos uniformas, nevėluoti į pamokas, laikytis drausmės ir draugiškai bendradarbiauti su klase, siekiant vieno bendro tikslo – „Metų klasės“ vardo.

Likus savaitei iki renginio devynių atrinktų geriausių klasių, kurios patenka į finalinį renginį, seniūnai neša visos klasės gimnazistų padėkas, diplomus, medalius ir net taures, kurios liudija gimnazijos garsinimą ir gerus mokinių pasiekimus. Tai papildomi taškai, kurie padeda klasėms pakilti turnyrinėje lentelėje.

Šiltą ir gražią pavasario dieną klasės finalistės susirenka į baigiamąjį projekto renginį, kur pristato savo sukurtą filmuką duota tema, atsakinėja į „Protų mūšio“ klausimus bei atlieka kūrybines užduotis. Šiais metais filmuko tema buvo „Kaip mes mylime savo mokyklą“, todėl mokiniai nepagailėjo savo laiko ir sukūrė nuostabius filmukus apie mūsų gimnaziją. Taip pat finalistai puikiai atsakinėjo į sunkius „Protų mūšio“ klausimus ir originaliai įgyvendino kūrybines užduotis. Gimnazistus vertino komisija, kurią sudarė gimnazijos direktorius A.Sakalauskas, pavaduotoja V.Juškienė, soc. pedagogė R.Damaševičienė bei du gimnazijos abiturientai T.Šakočius ir M.Dapkevičius. Jie išrinko geriausią metų klasę. Ja tapo 1A.

Jaunieji gimnazistai labai apsidžiaugė savo pergale, nes nesitikėjo laimėti. Jie ilgai šūkavo, glėbesčiavosi ir džiaugėsi vieni kitais. Sveikiname šauniuosius pirmokus.

Eliza Jonauskytė 3A

JAUNŲJŲ KŪRĖJŲ POPIETĖ

2013 metų kovo keturioliktąją dieną mūsų mokyklos skaitykloje vyko kasmetinė Jaunųjų kūrėjų popietė, kurioje savo kūrybą pristatė gimnazistai nuo pirmokų iki ketvirtokų.

Šioje kūrybinėje popietėje po septynių pamokų susirinko apie penkiolika poezijos ir prozos kūrėjų bei mylėtojų. Jaukioje popietėje prie arbatos puodelio buvo smagu ir įdomu klausyti jaunų žmonių minčių ir jausmų, užrašytų popieriuje. Buvo taip šilta ir malonu klausytis poezijos, prozos , jog rodės, kad net lauke sniegas ištirpo ir pagaliau atėjo pavasaris!

Renginį vedė 3A klasės mokiniai Eliza ir Simonas. Eliza pradėjo renginį, samprotaudama, kas yra kūryba, kuo literatūra svarbi kiekvienam, kokią įtaką ji daro moralei bei kodėl žmonės kuria. Simonas pasidalino apie asmeninę kūrybinę patirtį bei paskaitė savo eilėraštį iš ciklo „Pabiros mintys“, kuris laimėjo Kauno jaunųjų filologų konkurse. Vėliau kartu su lietuvių kalbos mokytoja Laimute Žukauskiene šie vedėjai kalbino ir stengėsi padrąsinti visus susirinkusius rašytojus pasidalinti savo kūryba su kitais.

Tarp kūrėjų išsiskyrė dvi pirmų klasių mokinės Laura Aleknavičiūtė ir Ieva Survilaitė, kurios perskaitė ištraukas iš savo romanų. Visi liko sužavėti ne tik tuo, kad tokios jaunos merginos jau rašo tokios didelės apimties kūrinius, tačiau taip pat ir tuo, jog kūriniai, kiek buvo galima susidaryti nuomonę išgirdus ištraukas, parašyti ganėtinai profesionaliai, aišku, kad merginos rašo jau ne vienerius ir net ne dvejus metus. Kaip jos pačios prisipažino, pirmąjį kūrinį užrašė dar vaikystėje.

Manau, kiekvienas jautė skraidančias mūzas, nes jaunieji kūrėjai mielai atsivėrė, papasakojo apie rašymo pradžią, kaip gimė vienas ar kitas kūrinys. Visgi įdėtas nuoširdus darbas, emocijos ir širdis. Net specialiai neklausydamas išgirsti žodį, kuris tave paveikia, šiek tiek sudrebina širdį, nes menas ir yra skirtas pajusti katarsį priversti susimąstyti.

Simonas Valaiša 3A

Basos mintys

kūno celėje tylu
akys kalba
šlapiai

kaip vaikystėj basom per balas
taip ir dabar
tik kad šypsena buvo
juoko kišenėj
visiem po lygiai padalinta

o dabar pėdas nutrynė
paklydimai
pleistro nieks nepasiūlys
šitaip braidyt
sūru

***

Pirštai pasiklydę
Plaukuose
Nerimsta džiazas

Alsuoju aštria šviesa
Lietum
Ir naujom guminėm padangom
Šlapiu asfaltu

Eikš
Priimsiu augti su žole
Nakties tyloj
Kaštono lapuose

Ar galima jus nufotografuoti?

Akimirkos tik ten
Tik mano delnuose
ištirpę

Monika Namajuškutė 4C

Akimirka

Ei, aš čia
Kol saulė nušviečia Pasaulį,
Ei, aš čia
Kol melodija nesibaigia.
Ei, aš čia
Juk gerumas mūsų širdis veikia,
Ei, aš čia
Tai ateiki aplankyt mane.

Juk žmonėms tiek mažai reikia,
Tik prieik, apkabink ir pabūki tyliai.
Juk norai kada nors išsipildys.
Ar nesusimąstėte, kaip mes išmokstame mylėti?
Tam reikia laiko, o jo tiek mažai.
Gi gyvenimas - tai trumpa dovana mums,
Tad branginkime šią akimirką,
Nes ji nepakartojama.

Bet, ei, aš čia
Kol saulė vis dar nušviečia Pasaulį,
Ir, ei, aš čia
Kol melodija nesibaigia.
Ei, aš čia
Tad dalinkimės gerumu su savo draugais,
Ei, aš čia
Juk jiems to tikrai negaila.

Monika Bagdanavičiūtė 1C

Tavo akys tarsi vandenynas

Tavo akys tarsi vandenynas-
Toksai gilus ir be ribų.
Ir jei kada į jas pažvelgsi,
Nebus gyvenimo be jų.

Tavo alsavimas lyg vėjas,
Atklydęs nuo aukštų kalnų.
Jisai toksai gaivus ir šaltas,
Tačiau ir degina karščiu.

Tai gal dabar mane suprasi,
Suprasi, koks esi svarbus,
Esi vienintelis pasauly,
Kurio užmiršti negaliu.

Ir nors atrodo dar tik vakar
Sakei meiliausius man žodžius
Deja, šiandien tavoj širdy
Tos meilės man neberandu…

Justina Radavičiūtė 1E

Gyveni tik vieną kartą

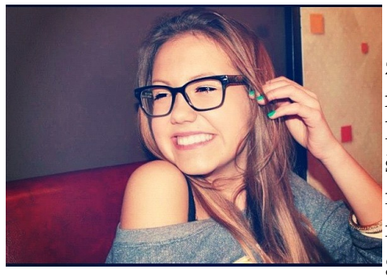

Šiandien apsilankius ligoninėje ir pamačius daug ligotų ir neįgalių žmonių, supratau, jog gyvenimas per trumpas gyventi jį taip, kaip nenorime, ir būti nelaimingiems. Jeigu sužinotumėte, kad ryt mirsite, ką darytumėte? Ar ką nors darytumėte kitaip ir ar tai darytumėte šiandien, o neatidėliotumėte rytojui? Aš asmeniškai nubėgčiau pas savo mylimus žmones ir garsiai visam pasauliui išrėkčiau, kaip stipriai juos myliu, o tada stipriai juos apkabinčiau! Jei tik žinočiau, jog ryt mirsiu. Ir garantuoju, jog tai padarytu mane be proto laiminga! Tai kodėl nedaryti to, kol esame gyvi? Kol galim džiaugtis gyvenimu? Kodėl nebūname laimingi, jei galime tokiais būti? Arba kodėl nedarome visko, kad tokie būtume? Kodėl? Kam laukti, tikėtis, dėti tuščias viltis ar kaupti svajones, kai visą tai galime padaryti šiandien! Nereikia laukti arba atidėlioti planų! Reikia gyventi šiandiena. Juk gyvenam tik vieną kartą ir niekada nežinome, kada viskas pasibaigs, kada bus per vėlu. Atrodo, jog žmonės šiais laikais YOLO supranta kiek kitaip nei vertėtų. Gyveni tik vieną kartą, tai nereiškia, kad turi gerti tol, kol išsileis kepenys ar svaigintis, kol atsigulsi į ligoninę, ir nereiškia, kad jei YOLO - tai turi būt kekše ir duotis visas naktis iš eilės. Juk jei tikrai žinotum, kad ryt mirsi, ar vienintelis dalykas, kurį norėtum padaryti per tą parą, būtų pasimylėti, nusigerti, susileisti dozę ir nuvaryti „patūsinti“ į plotą? Na, jei taip, tai iš tiesų man tavęs gaila. Bet, manau, daugelis visgi norėtų paskutines gyvenimo akimirkas praleisti su tais, kuriuos be proto mylime. Tad jei kažką myli, jei tikrai kažką myli, reikia pamiršti viską ir pasakyti jam tai, būtent dėl to, jog YOLO ir todėl, kad galėtum jaustis laimingas. Kad jis galėtų būti laimingas tai žinodamas. Kol dar nevėlu, nes kai baigta, tai baigta.

Karolina Čikotaitė 1A

Ištrauka iš būsimo romano „Audra“

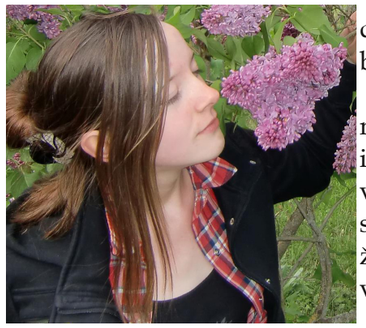

Sunkios kaip akmenys mintys lėtai slinko Audros galvoje. Jai vis rodėsi degantys vėjai, apsupę tiek ją, tiek visą pasaulį. Bet jai neskaudėjo, nebuvo baisu. Ji tiesiog jautėsi be galo vieniša.

Taip klaidžiodama po savo liepsnojantį košmarų pasaulį, jau gal visą minutę, dieną, savaitę, o gal net visą amžinybę, Audra priprato prie aplinkos ir jai tiesiog pabodo bijoti ir kentėti. Dabar beliko tik liepsnų, besipešančių su vėjais, nuniokotas pasaulis ir ji – vienintelė tokia gyva ir tokia šalta. Negyvi sudegę medžiai metė menkus savo šešėlius, pelenai, lyg sniegas uždengę žemę storu, purvinai baltu sluoksniu ir išdžiūvusios, ugnies išgarintos upių vagos, dabar primenančios ugnies baseinus.

Audra pati balta kaip pelenai oda ir juodais lyg suanglėjęs medis plaukais lėtai ėjo išdegusia pieva. Buvo karšta, raudonas dangus maišėsi su vėjo blaškomais ugnies liežuviais. Ar gi tai tęsis amžinai?

Ieva Survilaitė 1F

Ištrauka iš romano „Pasmerkta“

Stoviu priešais šaltais lietaus lašais nusėtą langą ir žvelgiu į niūrią prarają už jo. Tiesa, nežinau, ką matau, nes mano žvilgsnis tuščias. Nutirpusia ranka braukiu per vėsų stiklą ir staiga delnas užkliūva už baltos rankenos. Trukteliu ją ir lėtai praveriu langą. Mano plonu chalatu susuptą kūną kaipmat perveria žvarbus lapkričio vėjas. Jis įsisuka į kambarį ir sūkuriu pakelia nuo stalo baltus popieriaus lapus. Aš nekreipiu į juos nė menkiausio dėmesio, tik girdžiu šiurpų šnaresį aplink save. Galiausiai, kai keletas lapų išlekia laukan, sukaupusi visas jėgas uždarau langą ir atsiremiu į sieną prie jo. Akys sudrėksta, ledinius skruostus ima plauti šiltos ašarų srovės. Įsirėmusi susmunku ant grindų ir įsikniaubiu į šalimais numestą pūkinę pagalvę. Taip ir guliu: sustingusi, pasimetusi laike, nieko nematančiu žvilgsniu spoksanti į ant sienos kabantį paveikslą.

Į galvą neateina jokia mintis, kol staiga suvokiu, kad vis dėlto reikėjo iššokti pro langą. Nemanau, jog būčiau likusi gyva, kita vertus, mirčiau nuo šalčio. O dabar tikrai nesugebėsiu atsistoti ir dar kartą atidaryti langą. Turiu jėgų tik tyliai ašaroti dėl prarastos meilės. Esu gyva numirėlė, nebeišmananti, kaip toliau gyventi.

Ausis pasiekia prislopintas beldimas į kambario duris. Neatsiliepiu. Kažkas vis tyliai kartoja mano vardą, bet po kelių minučių liaujasi. Laikas vėl sustoja.

Aš jį mylėjau. Mylėjau taip, kaip niekad nieko nesu mylėjusi. Tai taip sunku išsakyti žodžiais, kad net graudu. O kas dabar? Ar man rėkti ir mėtyti viską, kas pasitaiko po ranka? Ar tiesiog gulėti ant grindų susisukus į kamuoliuką ir lieti ašaras kartu su nenumaldomu sielvartu? Aš nieko panašaus nesu patyrusi. Tarsi iš mano kūno trauktųsi siela. Ji žino, kad jai čia ne vieta. Jau nebe.

Aš jį tebemyliu. Viską atiduočiau, kad tik jis sugrįžtų. Juk jis įrodė, kad meilė gyva. Jis man leido ne tik egzistuoti, bet ir gyventi. Atrasti, suvokti, mylėti. Jis man parodė, kaip įmanoma skraidyti stovint ant žemės. Jam esant šalia, norėjosi, kad visas pasaulis susprogtų ir liktume tik mudu.

Bet ar jis to norėtų? Ar jis norėtų mano sielvarto ir ašarų pakalnės? Žinoma, kad ne. Jis mėgo mano lūpas ir šypseną jose. Jis mėgo mano juoką. Jis pavertė mane žmogumi.

Guliu prisimindama jo prisilietimus bei švelnius bučinius. Keista, bet kažkodėl nustoju verkti. Perbraukiu ranka savo veidą, nes nuo sūrių ašarų ima graužti skruostus. Tada lėtai atsistoju ir nedrąsiai prieinu prie veidrodžio jau numanydama, ką išvysiu. Tad nė kiek nesistebiu žiūrėdama į savo susivėlusius plaukus, kurie dar visai neseniai atrodė nepriekaištingai. Mano veidas per¬balęs lyg pamėklės, akys paraudusios, o lūpos šiurpiai iškreiptos – abejoju, ar jose dar kada nors švies šypsena. Žengiu kelis žingsnius atatupsta ir nusuku akis nuo veidrodžio.

Bet aš susitvarkysiu. Pamiršiu viską, kas ten nutiko ir gyvensiu toliau. Širdį deginantis skausmas manęs nebaugins. Aš ištversiu, juk visvien neturiu ko prarasti. Gyvenimas kiekvieną dieną dovanoja mums progą juo džiaugtis, o kartais – atima ją. Vienaip ar kitaip, gyvenimas tęsiasi ir niekam nerūpės mano verkšlenimai. Galėčiau teigti, jog pamažu žmonės viską pamirš ir gyvens toliau, bet šiuo atveju jie ir taip nieko neprisimena. Mano skausmas yra tik mano vienos ir su juo tvarkytis turėsiu pati. Tik meilė neblės, aš tai žinau. Jaučiu tai geriau, negu kraują, pulsuojantį mano venomis.

Laura Aleknavičiūtė 1A

Epistolinis rašinys „Rašau, nes noriu pasidalinti mintimis“

Labas, Egle!

Dažnai prisimenu mūsų pokalbius įvairiomis temomis. Kalbėdavome apie viską: nuo madų, vaikinų ar populiarių dainų, iki pačių rimčiausių klausimų apie gyvenimo prasmę ar žemės likimą. Labai pasiilgau tų pokalbių, kada bent akimirkai pasijusdavome kaip didžiausios filosofės, sprendžiančios visos žmonijos klausimus. Štai ir šiandien aš atkreipiau dėmesį, kiek daug be reikalo mes deginame elektros energijos – visos parduotuvės stengiasi kuo įmantriau pasipuošti, apsikabina įvairiaspalvėmis lemputėmis, nė nesusimątydamos, kad toks besaikis blizgėjimas išnaudoja žemę. Žinau, kad esu tik paprasta mergaitė, bet man skaudu matyti, kaip išnaudojame žemę. Taip norėčiau, kad galėtume be tarpininkų pasikalbėti, žinau, tu suprastum, kad tai ne vaikiškos sapalionės, bet tikras širdies skausmas dėl mūsų planetos niokojimo. Ir ne tik elektros energijos eikvojimas man neduoda ramybės, bet ir dar svarbesnis dalykas – mes netaupome gėlo vandens, teršiame gamtą įvairiomis cheminėmis priemonėmis net nesusimąstydami, kad taip kasame sau duobę, iš kurios žmonija gali ir neišsiropšti.

Pagalvokime, juk be vandens nebūtų nieko. Visiškai nieko. Nei gamtos, nei gyvūnų, nei žmonių. Vanduo – ne tik gyvybės šaltinis, jis suteikia energijos, atgaivina, gali nuraminti ir įkvėpti, atvėsinti ar sušildyti. Jo žemėje daugiausiai: jis sudaro 70% Žemės ploto. Atrodo, vanduo toks paprastas, niekuo neišsiskiriantis, neturi jokių ypatingų bruožų. Neturi nei kvapo, nei skonio, nei spalvos, bet be jo mes neišgyventume. Jeigu vandens nebūtų buvę iš pat pradžių, tai yra nuo priešistorės, tai, manau, nebūtų atsiradę nei žmonės, nei jokios kitos gyvybės formos. Dabar žinoma, jog gėlo vandens, kuris pats reikalingiausias žmogui, ištekliai gali išsekti. Kas tada? Kaip mes gyvensime be gyvybiškai svarbaus mums elemento? Juk jo reikia ne tik žmonėms, bet ir augalams, gyvūnams. Žemės gyventojai, neturėdami gėlo vandens, ne tik numirtų iš troškulio, bet ir neturėtų maisto. Juk ir gyvuliai, kuriuos mes, žmonės, auginame maistui, reikalauja vandens, ir augalai, daržovės, vaisiai nori vandens. Aišku, pasaulis tobulėja, tampa vis šiuolaikiškesnis, atsiranda vis daugiau naujovių, kurios padeda ne tik buityje, bet ir padeda spręsti ekologines problemas. Mes turėtume daugiau dėmesio skirti vandens išteklių saugojimui, o ne jo besaikiam eikvojimui.

Be gėlo vandens mes Žemėje turime ir vandenynus, jūras. Vanduo juose nėra gėlas, jame prisimaišę visokių druskų, mineralinių medžiagų, bet jis vis tiek vanduo. Vandenynai ir jūros taip pat labai reikalingi mūsų gyvenimuose. Juose pilna gyvybės, taip pat vandeniu yra puikus susisiekimas. Nors turbūt žmonės, norintys iš Lietuvos greičiau nukeliauti už Atlanto, nesirinktų kelionės laivu, bet tai būtų puikus nuotykis keliautojams, nuotykių ieškotojams. Aš pati labai norėčiau kažkur nukeliauti laivu, man didelį džiaugsmą teikia net pasiplaukiojimas valtimi ežere, tad plaukimas laive vandenynu būtų lyg svajonės išsipildymas.

Vanduo taip pat gali būti nesulaikomas, pražūtingas, pavojingas. Nereikia juo per daug pasitikėti. Atrodo, moki gerai plaukti, pasitiki savo jėgomis, o staiga šalto vandens banga pasiglemžia. Nereikia juokauti su tokiais dalykais. Taip pat įvairūs cunamiai, užklumpantys nepasiruošusius pajūrio gyventojus... Ir nuo cunamio beveik neįmanoma pabėgti. Vanduo, patekęs į mažus žemės tarpelius ir sušalęs, gali suskaldyti didžiausias uolienas ar akmenis. Net keista, kaip kažkas gali vienu metu ir gydyti, ir naikinti.

Man vanduo labai svarbus. Be jo aš negalėčiau gyventi. Vanduo mane ramina, įkvepia. Žiemą vonioje aš galėčiau praleisti valandų valandas. O vasarą neišlipu iš lauke esančių vandens telkinių. Kad ir kokie jie bebūtų: upės, ežerai, tvenkiniai, užtvankos, upeliai ar baseinas. Atrodo, jog vanduo su manimi bendrauja, kalba ir visi jie bendrauja skirtingai. Net nežinau, kaip taip paaiškinti.

Reikia gyventi taikioje su gamta. Reikia ją saugoti, mylėti ir ji mums atsilygins tuo pačiu. Mūsų gėlo vandens atsargos nėra beribės, tad reikia saugoti savo vandenį. Neteršti jo, gerbti...

Štai tokios mintys man kyla... Taip norisi pasipasakoti tau. Galėtume sėdėti ir vėl jaustis didžiosioms filosofėmis, kurios geba išspręsti didžiausias žmonijos problemas...

Tavo Indrė

Biologijos olimpiadininkas Audrius Frankonis: „Aš praktiškai iš enciklopedijų skaityti mokiausi“

10 – oji klasė – finišas jau čia pat. Vieni antrokai plaukia palengva, o štai kiti bando savo jėgas ir žinias olimpiadų krantuose. Vienas iš tokių – Audrius Frankonis, 2B klasės gimnazistas. Mokytojos N. Stravinskienės padedamas, tapo laureatu biologijos olimpiados miesto etape, pateko į Lietuvos Respublikos olimpiados etapą ir čia liko 17-tas. Vaikinas galėtų tapti pavyzdžiu, kaip nesustoti siekti, tobulėti einant link savų tikslų.

Kada supratai, kad gamtos mokslai – Tavo stiprioji sritis?

Jau seniai, net labai. Seniau negu pradinėse klasėse. Aš praktiškai iš enciklopedijų skaityti mokiausi. Gamtos mokslais susidomėjau jau maždaug daržely. Kai klausdavo: „Kas kuo būsite užaugęs?“, aš iškart taip ir atsakydavau: „ Mokslininkas.“

Kas Tave pastūmėjo dalyvauti įvairiose olimpiadose?

Kai mokytojai kviečia, tada ir einu. Jau seniai kviesdavo. Prieš tai ne kartą esu į miestą važiavęs, tik šis laimėjimas respublikoje yra didžiausias.

Kaip manai, ar mokytojo indėlis į mokinio pasiekimus turi didelę reikšmę, ar tai daugiau priklauso nuo pačio mokinio motyvacijos?

Manau, kad jei žmogus nenori mokytis – jo joks mokytojas neišmokys. Tačiau jei mokinys nori mokytis, mokytojas tikrai yra pakankamai svarbus.

Kiek laiko skyrei paskutiniam pasiruošimui?

Tiesiog persiskaičiau aukštesnių kursų vadovėlius, į priekį pasiskaitydavau. Sunku - būdavo pateikiama tokių klausimų, kad net mama nežinodavo atsakymo, nors mediciną studijavo.

Ką pats ketini studijuoti, kuo norėtum tapti?

Man yra sunku išsirinkti, nes sekasi fizika, chemija, biologija... Dėl valandų trūkumo reikėjo kažkurio dalyko atsisakyti. Iš profesijų, į kurias taikausi, biologija kažkaip mažiausiai tiko, tai teko biologiją B lygiu pasiimti. Tiesiog pritrūko valandų. Dabar paprasčiausiai pasistengsiu kuo daugiau išmokti ir žiūrėsiu, ką pavyks pasiekti. Studijuosiu Lietuvoj, gal KTU ar VDU universitete, bet paskui turbūt emigruosiu.

Ko palinkėtum savo bendraamžiams, svajojantiems apie įvairius laimėjimus?

Išskirtinio palinkėjimo neturiu... Tiesiog nepasiduoti – visada siekti savo užsibrėžto tikslo.

Gabija Duobaitė ir Miglė Naujokaitė, 3A

Raiškaus žodžio meistras

Interviu su Gintautu Ulmiu iš 3A klasės

Mūsų gimnazijos vaidinimuose dažniausiai galime išvysti tavo veidą. Teatras, ką jis tau reiškia gyvenime?

Teatras - tai priimtiniausias saviraiškos būdas, galimybė įsikūnyti į kitą asmenybę, kalbėti apie tai, kas mane labiausiai jaudina, skaudina ir rūpi. Taip pat tai yra galimybė, kuri padeda suprasti ne tik save, bet ir aplinkinius.

Kelerių metų pradėjai vaidinti?

Iš tiesų susidomėjau teatru dar darželyje, bet rimtai į šią veiklą įsitraukiau atėjęs į „Rasos“ gimnazijos dramos studiją.

Ar pavyksta teatrą suderinti su mokslais? Visgi tai užima nemažai laiko. Kaip viską suspėji?

Nespėju (juokiasi Gintautas), tiesiog atidėlioju, o po to kažkaip išsisuku.

Sakyk, Gintautai, kiek laiko trunka mokytis vaidybos meno, kad taptum geru aktoriumi?

Manau, kad tai nepriklauso nuo studijavimo metų. Tai priklauso nuo įgimto talento ir įdėto darbo.

Kur labiau norėtum vaidinti: teatre ar televizijoje? Kodėl?

Teatre, nes niekada man dar neteko išbandyti kino meno, be to jaučiu, kad televizijoje yra didesnė tikimybė nuklysti į komerciją.

Kokia dar veikla užsiimi už mokyklos ribų?

Dabar su teatro trupe „Teatronas“ statome spektaklį „Maja“, kurio premjera įvyks birželio 8d.

Kokias laimėjimais gali pasigirti?

Antrus metus iš eilės tapau respublikinio Maironio konkurso laureatu, praeitais metais atstovavau Kauną respublikiniame raiškiojo skaitymo konkurse ir buvau apdovanotas už išskirtinę Maironio eilėraščių interpretaciją.

Greta Jorudaitė 3A

Po pasaulį klajojanti anglistė

Agnės Palamarčukaitės dosjė:

Klasė: *3a*
Mėgstamiausios spalvos: *purpurinė ir vario*
Tolimiausios aplankytos šalys: *Tailandas, Malaizija, Singapūras, JAV*
Hobiai: *muzika, knygos, kelionės, slidinėjimas, Japonija ir jos kultūra*
Gyvenimo moto: *Nesisuksi - negyvensi*

Agnė Palamarčukaitė – talentinga, puikiai besimokanti ir gimnazijos vardą įvairiuose konkursuose garsinanti mokinė. Šiais metais ji anglų kalbos miesto olimpiadoje užėmė trečiąją vietą ir pateko į respublikinį turą bei anglų kalbos Kengūroje laimėjo sidabrinį diplomą.

Sveika, Agne. Kadangi tu tiek daug pasiekei anglų kalbos srityje, visiems būtų įdomu sužinoti, kaip tu ją taip gerai išmokai?

Anglų kalbą išmokau tiesiog ją naudodama :). Ji man- ne tik viena iš pamokų mokykloje, o neatsiejama mano kasdienio gyvenimo dalis. Į anglų kalbą rimtai žiūrėti pradėjau tik septintoje klasėje, kai pamačiau, jog ji gali atverti duris į internetą ir apskritai pasaulį. Tada pradėjau versti dainų tekstus, žiūrėti angliškus filmus, tačiau tikrasis lūžis įvyko tik pirmą kartą perskaičius anglišką knygą.

Kokie tavo įspūdžiai po anglų kalbos olimpiados respublikinio turo? Ar sieksi joje dalyvauti kitais metais?

Būtinai! Olimpiada buvo nepakartojama :). Ji tikrai pareikalavo visų mano įgūdžių ir dar daugiau... Bet vis dėlto geriausia dalis buvo kiti olimpiadininkai kauniečiai, kurie vyko kartu. Labai susibendravom, su keliomis merginomis susitikinėjame iki šiol.

Ką patartum mokiniams, kuriems kalbos nelabai sekasi, bet jie labai norėtų patobulinti savo žinias?

Manau, svarbiausias dalykas - vidinė motyvacija. Vien žinojimo, jog užsienio kalba labai naudinga, nepakanka, reikia iš tiesų norėti jos mokytis, atrasti kažką, kas toje kalboje patinka ir traukia. Nereikia "kalti" žodžių, užtenka juos tiesiog naudoti, tada jie anksčiau ar vėliau patys įstringa atmintyje. Jeigu vadovėlis kelia nuobodulį, geriau internete susirasti įdomų straipsnį arba pažiūrėti anglišką filmą. Svarbiausia - kuo daugiau naudoti tą kalbą, kad ji taptų sava.

Girdėjau, kad pernai dalyvavai YFU tarptautiniuose moksleivių mainuose. Gal galėtum apie savo patirtį šiek tiek papasakoti? Ar skatintum moksleivius tokiose mainuose dalyvauti?

Metai Danijoje man padėjo labiau atsikleisti, tapau brandesnė, geriau suvokiau, ko noriu iš gyvenimo, susiradau draugų iš skirtingų pasaulio kampelių. Su niekuo nepalyginamas jausmas, kai kalbiesi su žmonėmis iš skirtingų žemynų. Iš pradžių sunku pralaužti ledus, bet greitai supranti, jog mes labiau panašūs, nei skiriamės. Tiems, kas gali ir nori, siūlau pasinaudoti tokia galimybe :)

Kokie tavo ateities planai? Ar siesi savo gyvenimą su anglų kalba?

Planuoju studijuoti Škotijoje (jei leis pažymiai ir egzaminų rezultatai), tikriausiai sociologiją arba antropologiją. Nemanau, kad rinksiuosi anglų kalbos studijas, tačiau patinka kurti anglų kalba, jau kuris laikas galvoje kirba mintis apie galimybę parašyti anglišką knygą. Gal kada nors pavyks :)

Ko norėtum palinkėti mūsų gimnazistams?

Tiesiog būkite savimi. Nebijokite išsiskirti iš minios, nes šiais laikais jau nebėra tokio dalyko kaip "normalus", o gal ir niekad nebuvo. Neklausykit tėvų ar mokytojų, siūlančių "prestižines" specialybes, jeigu jos netraukia. Manau, turint užsidegimo, galima daug pasiekti net ir mažiau paklausioje srityje.

Indrė Sasnauskaitė 3A

Ciniko šypsnys

Ciniko niūriausias šypsnis
Per kreivas, kad ištiesintų pasaulį
Durklai, į durklus trenkęsi, atšimpa
Ir toks kartus medus nuo lūpų liejas
Nei vynas, nei vanduo jo neima
Belieka šypsnį įsileist širdin

Juo pasidabina lyg Arlekino kauke
Populiari kasdienio karnavalo puošmena
Monoklis, leidžiantis kitaip regėti

Toks šypsnis - lankas žodžio strėlei
Glebūs vėjai neįstengia jos nukenksmint
Net ir bekraujį vakuumą ji kliudo

Kiek daug pasauly cinikų
Su senių logika ir vaiko širdimi
Stiklo burbulą pirštu sutraiškę
Matyt, pajunta Dievo atspindį savy
Tačiau ar nuo kvatojimo, į hienos panašaus
Jų smailios gerklės nerūdija?

Agnė Palamarčukaitė 3A

Ar tu ją matei?

Mūsų laikraščio žurnalistai kalbino gimnazistę Elizą Jonauskytę iš 3A klasės. Eliza yra aktyvi moksleivė, moksleivių komiteto bei mokyklos tarybos narė, moksleivių prezidento pavaduotoja, choristė, taip pat Gabių vaikų klubo narė, tarpmokyklinių mainų bei renginių, tokių kaip „Metų klasė“, organizatorė.

Esi labai aktyvi, organizuoji daug renginių bei akcijų. Ar dėl to nenukenčia tavo mokslai?

Mokslai nenukenčia, tačiau nukenčia miegas. Prieš didesnius renginius reikia padaryti daugybę smulkių darbų, kurie visuomet lieka paskutiniam vakarui, todėl dažniausiai nepavyksta išsimiegoti.

Ką veiksi per šias vasaros atostogas? Daug moksleivių jas praleis dirbdami, ar ir tu planuoji aukoti savo atostogas darbui?

Didžiąją vasaros dalį praleisiu Londone, dirbsiu restorane. Be abejonės, gaila, kad tiek laisvo laiko praleisiu dirbdama, tačiau manau, jog tai bus naudinga ne tik finansiškai, bet ir dėl anglų kalbos – galbūt praktika padės gerai išlaikyti artėjantį IELTS'ą. Dirbsiu ne visą vasarą, rūgpjūčio mėnesį grįšiu ir leisiu laiką su draugais bei šeima.

Ko norėtum palinkėti dvyliktokams paskutinio skambučio proga?

Dvyliktokams linkiu nesijaudinti prieš egzaminus, gauti lengvas lietuvių kalbos rašinio temas, įstoti į norimą specialybę ir toliau džiaugtis gyvenimu, net jei jis ir tampa sudėtingesnis ir reikalaujantis daugiau rimties bei atsakomybės.

Aušra Rakutytė 3A

Prezidento ataskaita

Praskriejo mokslo metai. Praėjo ir mano prezidentavimo kadencija. Laikas praskrido per greitai.

Kai tik pradėjau kadenciją, savo supratimu, buvau išsikėlęs pačius svarbiausius tikslus. Labai norėjau pakeisti uniformų nešiojimo tvarką, todėl paskutinis mėnesio penktadienis tapo „diena be uniformų". Taip pat mokiniams reikėjo prieigos prie interneto mokykloje, todėl pirmo aukšto foje, skaitykloje ir dar kai kuriuose mokyklos vietose buvo įrengtas Wi-Fi ryšys. Deja, kai kurių pažadų ištesėti nepavyko. Ne viskas priklausė nuo mano norų. Rami muzika pertraukų metu neskambėjo. O gal kitąmet pavyks? :)

Tikiuosi pateisinau Jūsų lūkesčius, per daug nenuvyliau. Noriu palinkėti šiltų ir prasmingų atostogų, o dvyliktokams – didžiausios sėkmės egzaminuose.

Buvo malonu
Rokas Lukošaitis 3B

Projektas „Iš namų į namus"

Tarptautiniai mainai – Lietuva ir Italija – skirtingi temperamentai netrukdo bendrauti

2013 m. balandžio mėn. 10-17 dienomis mūsų gimnazijoje vyko tarptautinis mainų projektas „Iš namų – į namus", kuriame dalyvavo VDU „Rasos" ir „Luca Pacioli" (Crema, Italija) gimnazijų 3-ųjų klasių moksleiviai. Į Lietuvą atvažiavę italai 7 dienas gyveno lietuvių šeimose, turėjo galimybę susipažinti su tradicijomis, gyvenimo būdu, pakeliauti ir pamatyti gražiausias Lietuvos vietas.

Ankstų trečiadienio rytą italai atskrido į Vilniaus oro uostą, nieko nelaukdama grupė moksleivių išvyko į Kauno VDU „Rasos" gimnaziją, kur jų laukė vaišės. Visiems sugūžėjus į jaukią skaityklos klasę, prasidėjo trumpas veiklos pristatymas ir gimnazistų susipažinimas. Ne paslaptis, mokiniai jaudinosi ir nerimavo prieš lemtingą mainų programos dalyvių susitikimą, moksleiviai iškart pradėjo žvalgytis ir ieškoti savo naujojo namų gyventojo. Pailsėję ir užkandę visi išsiskirstė, italai įsikūrė lietuvių namuose. Vakare vyko mainų grupės organizuotas bendras visų susitikimas „Neo Kaunas" klube. Išdrąsėję moksleiviai smagiai leido laiką: vieni žaidė boulingą, kiti neatsisakė biliardo partijos. Po linksmo ir aktyvaus pavakarojimo mokiniai skirstėsi, jų laukė visa savaitė, kupina nuotykių.

Ketvirtadienį italams vyko pamokos mūsų gimnazijoje. Svečiams teko būti istorijos, matematikos, kūno kultūros pamokose, dar ir dabar italai prisimena lietuvių kalbos pamokėlę, išmokę pagrindines mūsų gimtosios kalbos frazes, gabūs italai puikiai galėjo susikalbėti. Po pamokų moksleiviai išsiruošė į ekskursiją po Kauną. Italai vaikščiojo Laisvės alėja, aplankė senamiestį, mūsų pasididžiavimą – Kauno pilį. Pavargusiems projekto dalyviams norėjosi pailsėti ir atsikvėpti, visi rinkosi italų restorane „Bella Italia". Restorano šefas pastebėjo savo tautiečius, visa mainų grupė buvo svetingai aptarnauta, savininkas pavaišino kava ir gėrimais. Pasirodo, restorano šefas, kadaise buvęs vieno italo kaimynas, – netikėtas jų susitikimas restorane visus maloniai nustebino.

Penktadienį projekto dalyviai aplankė Šiaulius (Kryžių kalną), ne vienas italas stebėjosi unikaliu ir jiems neįprastu vaizdu. Šeštadienį moksleiviai laiką leido gamtoje, nuvykę į Rumšiškes, grožėjosi Kauno Marių vaizdu, surengė iškylą. Sekmadienis – šeimos diena, italai bendravo su šeimos nariais, kiekvienas galėjo pamatyti šeimos tarpusavio santykius, įžvelgti kultūrinius skirtumus.

Pirmadienį gimnazijos svečių laukė kelionė į Vilnių ir Trakus. Italai aplankė Vilniaus senamiestį, Rotušę, Gedimino pilį ir daug kitų sostinės lankytinų vietų. Tarptautinių mainų dalyviai neslėpė susižavėjimo Maironio apdainuota Trakų pilimi, gyrėsi galėję pavaikščioti užšalusiu Galvės ežero ledu.

Antradienį italai tęsė Kauno miesto apžvalgą, aplankė Soborą, vaikščiodami po parduotuves rinkosi suvenyrus artimiesiems bei draugams. Vakare vyko atsisveikinimo vakarėlis restorane „Bodega", kur visi gardžiavosi ispanišku patiekalu „paella". Ankstų trečiadienio rytą lietuviai atsisveikino ir išlydėjo italus namo.

Nors ši aktyvi ir linksma savaitė prabėgo itin greitai, prisiminimai bei patirtis išliks visam laikui. Lietuviams italai paliko gerą įspūdį, gimnazistai iš italų išmoko niekur neskubėti ir mėgautis gyvenimu. Mokytoja iš Italijos pasakojo, kad svečiai jautėsi jaukiai, patogiai, nors kultūra, gyvenimo būdas ir maitinimosi įpročiai labai skirtingi. Mūsų gimnazijos moksleiviai dabar gyvena susitikimo su savo draugais jų gimtinėje Italijoje laukimu.

Rokas Navickas 3B